

Những con búp bê bằng giấy

Brian lướt nhìn dãy tường dọc theo hành lang quá quen thuộc với cậu trong nhiều năm qua. Khi cậu bước vào khung cửa số 32, một cơn sóng tình cảm dữ dội ập tràn lên cậu, cậu phải chống chọi để không bị chìm chết. Khuôn mặt cô em gái sáng lên với nụ cười tươi tắn cùng đôi mắt sáng lấp lánh, như mọi lần khi cô bé thấy anh mình.

Peggy lên bảy tuổi. Tất cả mọi người đều yêu mến em với một tình cảm vô bờ bến. Em sẽ nói huyền thiên với người nào chịu lắng nghe, và rất hiếm khi em khóc. Peggy đang chết dần vì căn bệnh ung thư.

Brian thường xuyên túc trực ở bệnh viện, vì biết cô em gái bé bỏng của mình chỉ còn sống sót được một thời gian ngắn. Cuộc sống bình thường của cậu như bao đứa trẻ mười sáu tuổi khác đã phải chịu một chấn thương tinh thần khi nghe chẩn đoán về căn bệnh hiểm nghèo của em mình. Cậu yêu em gái hơn bất cứ điều gì khác trên đời, cậu muốn điên lên khi cô em gái dễ thương vô tội như vậy đã phải chịu một căn bệnh nghiệt ngã.

Với khả năng sáng tạo và khéo léo, Peggy đã làm cho Brian sững sờ. Em đã sưu tập những con búp bê em đã làm. Tất cả là 62 con búp bê giấy gắn vào phía sau giường của em. Khi Brian hỏi về những con búp bê đó, em chỉ luôn cười một cách hạnh phúc và nói chúng là những người bạn của em. Brian buồn phiền vì giờ đây em cậu đã không còn một cuộc sống bình thường của một đứa trẻ lên bảy nữa, em phải tạo tự ra những người bạn cho mình. Trái tim cậu càng tan nát hơn khi nhìn em chơi với những đứa trẻ đau ốm khác.

Mỗi ngày trôi qua giống như tiếng tích tắc của một trái bom hẹn giờ đối với Brian. Ngày qua ngày, Peggy trở nên ốm yếu hơn, nhưng tâm hồn em vẫn luôn mạnh mẽ. Mỗi tiếng cười của em đâm vào tim cậu. Em hỏi vì sao cậu trông quá buồn. Cậu khó có thể cười được mặc dù cậu luôn tỏ ra mọi việc đều ổn cả. Khi cậu không ở bệnh viện, cậu phí hầu hết thời gian nhốt mình trong phòng. Nhiều lần cậu đập đầu vào tường một cách không tự chủ đến khi đau điếng. Cậu khóc than, nỗi cơn điên vô cớ. Cuộc sống của cậu như vỡ tan ra, như thể chính cậu đang hấp hối.

Hai tuần sau ngày sinh nhật lần thứ 8, Peggy qua đời. Dù đã biết trước điều ấy sẽ đến, nhưng cõi lòng của Brian vẫn tan nát. Cậu chưa hề chờ đợi sự hiu quạnh mà Peggy đã bỏ lại.

Khi Brian cố buộc mình đi qua khung cửa số 32 vào khu bệnh phòng ung thư lần cuối cùng, cậu như chờ đợi sẽ thấy Peggy ngồi trên giường. Cậu cầu nguyện để được trông thấy khuôn mặt rạng rỡ, giống như mọi khi của em. Nhưng chỉ còn một sự trống vắng và lạnh lẽo của chiếc giường chào đón cậu. Cậu muốn hét lên và đập vỡ chiếc đèn bàn trên sàn nhà. Cậu muốn làm gì đó để trốn thoát sự yên lặng. Sự yên lặng là một điều vốn xa lạ với Peggy, nhưng em đã đi rồi, và sự im lặng đó dày đặc đến nỗi làm cho cậu ngạt thở.

Thế rồi cậu nhìn thấy những con búp bê giấy nhỏ nhắn từ trên bức tường mỉm cười với cậu. Brian tìm một chiếc hộp và đặt chúng vào bên trong, vì không thể vứt đi được. Cậu nhặt từng con búp bê một trên tường xuống, lần đầu tiên nhìn thấy những dòng chữ trên lưng mỗi con búp bê: Terrah, Ivy, Nicole, Amy, Justin, Chris... vv... Chỉ có một cái tên quen thuộc nằm sẵn trong óc cậu: Jesse. Jesse từng là người bạn đầu tiên và tốt nhất của Peggy ở bệnh viện. Jesse đã chết cách đây một năm. Thế rồi Brian nhận ra nhiều cái tên nữa, và cậu hiểu ra vì sao chúng quá quen thuộc.

Những con búp bê giấy là tất cả những người bạn của Peggy đã chết kể từ khi em đến bệnh viện. Khi Brian lấy con búp bê cuối cùng thứ 62 khỏi bức tường với bàn tay run rẩy, cậu nhận ra rằng đó là một con búp bê chưa từng có trước đây. Nó màu tím, màu mà Peggy vốn yêu thích, với một nụ cười rộng mở được vẽ bằng bút chì. Khi Brian lật con búp bê để đọc phía sau lưng, cậu bỗng chợt nhận ra một thực tại không thể né tránh_ lần đầu tiên cậu hiểu rằng em gái cậu sẽ không bao giờ quay trở lại. Nước mắt đầm đìa khi cái tên viết bằng bút chì: "Peggy" đập vào mắt cậu.

Em đã biết hết.

Trong đầu cậu lại vang lên cái giọng ngọt ngào mà cậu đã từng nghe từ rất lâu, nhưng đây là lần đầu tiên cậu hiểu được em gái mình. Suốt thời gian qua cậu đã giấu giếm, giả vờ như mọi việc đều bình thường, vì lợi ích cho em (hay để trấn an chính cậu?). Suốt thời gian đó, em đã biết rằng em sắp chết, tuy nhiên chưa một lần nào em nói rằng điều đó thật bất công.

Khi những hồi ức về Peggy tái hiện lại trong óc cậu, cậu nhận thấy rằng mình không thể nào nhớ nổi đã có lúc nào em thật sự không hạnh phúc. Peggy - dù chỉ là một đứa trẻ, đã chấp nhận bệnh tật và cái chết như một phần của cuộc đời em. Em đã đối mặt với nỗi kinh hoàng nhất của con người với lòng can đảm và quyết định phải làm sao để mỗi ngày em sống thật xứng đáng. Những con búp bê là kỷ niệm và là biểu trưng của cuộc sống. Thay vì khóc than cho những người bạn mà em từng yêu mến, em đã hồi tưởng tất cả những hạnh phúc mà họ đã mang đến cho em. Nhìn cuộc sống qua đôi mắt của Peggy, Brian hiểu rằng em gái cậu không muốn bị xem như một cô gái đã chết vì bệnh ung thư, mà như một cô gái đã từng sáng lên như ánh mặt trời. Với con mắt của cậu, từng ngày, cậu đã dẫn dắt em gái mình đến gần cái chết hơn. Còn dưới mắt Peggy, từng ngày sống trong đời là từng ngày em được tỏa sáng.

Chỉ nghĩ đến sự mất mát của chính mình, Brian đã để cho căn bệnh của em gái ăn mòn tinh thần của cậu. Thay vì tỏ ra là một người anh mạnh mẽ, cậu cứ chối bỏ, và bây giờ đã quá muộn. Lẽ ra cậu đã có thể chia sẻ cuộc sống với em mình, nếu cậu sớm nhận ra điều đó.

Brian nhìn con búp bê giấy nhỏ nhắn trong lòng bàn tay qua màn nước mắt, và cậu nhận ra rằng cũng chưa quá muộn. Cậu có thể đi theo những bước chân của em, học cách tìm thấy điều tốt đẹp nhất trong bất cứ hoàn cảnh nào. Bỗng dưng cậu có một cảm giác kỳ lạ, muốn mỉm một nụ cười. Mặc dù nỗi buồn vẫn đang thắt chặt tim cậu, nhưng nó cũng đã mở đường cho những nụ cười trong cuộc đời của cậu, những nụ cười mà cậu sẽ không bao giờ có được nếu không có một quan niệm sống như Peggy. Cậu chưa bao giờ nhận ra rằng cậu hiểu quá ít về cô em gái, nhưng quan trọng nhất, là cậu đã học được quá nhiều từ em, một cô gái thật can đảm.

Từ ngày đó, Brian đã học được một điều không nên bi quan và chạy trốn trước nghịch cảnh mà nên gắng tìm một giải pháp tích cực, còn hơn là thỉnh thoảng cứ phải nấu mình trong bóng tối của nỗi sợ hãi.

Quá thường khi con người sống cho tương lai và cho những gì gọi là “sắp đến” mà họ quên mất phải sống vì “điều gì”. Peggy hiểu rằng thời khắc hiện tại là một món quà. Mỗi ngày, cô bé mở gói quà đó và khám phá tất cả những sự huy hoàng và hạnh phúc mà nó mang đến. Nhận ra giá trị của món quà mới chỉ là một nửa của cuộc tranh đấu. Còn cần phải có sự can đảm và lòng quyết tâm để giành được món quà đó.

Peggy đã ra đi, nhưng hồi ức về em, tấm lòng của em và tất cả những điều em muốn nhắn nhủ vẫn còn tồn tại mãi qua những con búp bê bằng giấy của một đứa trẻ.